

Ibland känner vi oss som fångar under tidens tyranni. Ibland rinner tiden i väg så fort att vi inte hinner med. Ibland går tiden så sakta, att vi förlorar tålamodet. Samtidigt är tiden den dimension av tillvaron, där vi alltid lever och måste leva. Gud har skapat tid och rum för att vi skall finna oss till rätta där. Men han har också ingjutit en längtan i oss efter evigheten, Guds egen dimension och vårt definitiva mål i tillvaron. Vi är egentligen skapade för att i all evighet få leva till Guds ära och glädja oss i hans eviga härlighet. Då är det inte heller så konstigt om vi aldrig är helt nöjda och tillfreds med att leva här och nu i tid och rum. Vi hakar så lätt upp oss på det som dåligt och otillräckligt. Ändå måste vi försöka vara tillfreds under den tid som förunnas oss att få leva här på jorden, och samtidigt får vi lära oss att växa i längtan efter det eviga. Varje ögonblick är ett slags sakrament på det eviga nuet, Guds dimension, *actualitas divina*, Guds ständiga aktualitet. För Gud finns bara presens, det ständiga nuet. Bönen i det närvarande ögonblickets sakrament är för oss alltid ett sätt att delta i Guds evighet.

I sin gränslösa barmhärtighet vill Gud ge oss alla möjligheter i världen att ta ut evigheten i förskott: i bönen, i liturgin och speciellt i mässan får vi en försmak av den himmelska härligheten. Vi får erfara något av himlen på jorden, som Elisabeth av Treenigheten säger. När vi nu får inleda det heliga året, jubelåret 2025, får vi faktiskt ett helt år, då vi får öva oss i att redan nu leva i Guds eviga härlighet. Gud vill till varje pris öppna våra ögon och vårt hjärta för sin härlighet och helighet. Redan i det gamla förbundet blev detta helt tydligt: fångar skulle befrias, de skuldyngda skulle befrias från sina skulder och synder skulle förlätas. Ett jubelår skulle då som nu få oss att jubla och glädja oss över att Gud i sin godhet vill ge oss dessa tecken på sin ofattbart stora nåd och barmhärtighet. Himlen måste få lysa upp jordens mörker, så att allt vad synd och sorg, ondska och förtryck heter får försvinna och utplånas.

Vi inser alla att vår egen tid – liksom varje tidsepok – är i drastiskt behov av detta jubelårs nåd. Krig och orättvisa, korrupktion och slaveri, ja, allt det som onskans makter vill skapa, tycks råda över hela vår jord. Till på köpet har det också nästlat sig in i vårt eget arma hjärta. Media rapporterar nogsamt och troget om allt som är ont, men tycks undvika att rapportera om det som kan vara gott och uppbyggligt. På så sätt blir vi vana vid våld och mord, krig och konflikt. Vi behöver bara tänka på medias utbud av ständigt nya kriminalserier, *True Crime*, som tillvänjer oss vid alla dessa mord som erbjuds oss som spännande underhållning och förströelse. Det är kanske inte så konstigt att vissa unga därför utan att tveka satsar mer på en kriminell karriär än på urtråkiga matte-studier. Hur

som helst, vi behöver ett heligt år för att bryta den onda cirkeln som vår tid – liksom varje tid – så lätt fastnar i.

Kyrkan, vår heliga moder, vill därför hjälpa oss genom detta heliga år att bli ”hoppets pilgrimer”. Vi får inte fastna under tidens tyranni. Vi får inte bli slavar under förströelser och tidsfördriv. Vi måste undvika alla dessa flyktvägar bort från en ofta grå och tråkig verklighet som vår omvärld är expert på att erbjuda oss. Hoppet är en teologal dygd och kraftkälla – liksom tron och kärleken – som driver oss att kasta oss i Guds armar och lösgöra oss från syndens bojor och försåtliga garn. Vi vänder oss av hela vårt hjärta mot Guds eviga härlighet. Vi insuper hans godhet och barmhärtighet – i stället för starka drycker och droger. Vi låter hans nåd få tina upp vårt förhärdade hjärta, så att vi kan befrias från själviskhet och girighet och i stället hastar i väg för att bistå vår nästa i nöd, Vi släpper taget om vår omhuldade egentid och vår invanda bekvämlighet och ställer oss till förfogande för Guds frälsande befrielseverk på denna jord. Vi väljer en pilgrimsfärd till Rom eller Lourdes i stället för thailändska stränder och Alpernas skidliftar. Kort sagt, vi inser att vi har fått frihetens gåva och ansvar att välja det som är bra, bättre - och rentav - bäst av allt.

Under detta heliga år har vi fått en unik chans att förnyas och förbättras. Genom botgöring och avlat kan vår själ repareras så att vi i vår tur kan göra världen omkring oss bättre och vackrare. Gud vill hela oss så att vi kan gottgöra och reparera det som är skadat och kantstött. Dåliga vanor och ingrodd själviskhet kan rensas bort som ogräs ur själens trädgård och också i samhället omkring oss. Onade dygder och förträngd godhet och storsinnet kan spira upp inom oss och bära frukt i vår omgivning. Guds nåd kan förvandla oss, så att högmod bli grogrund för ödmjukhet och promiskuitet för kyskhet. Missmod och svårmod kan förvandlas till tacksamhet och jubel. Krig kan bli fred. Förtryck kan bli ömsesidigt tjänande. Vi ber för varandra och för vår värld om denna jubelårets nåd, i stort som smått, för oss själva, för kyrkan, för hela vår värld. ”*Spes non confundit* – hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den Helige Ande” (Rom 5:5). Under hela detta år får vi lära oss av Anden att växa i hoppet och sprida hoppets flämtande lilla låga till alla dem som drabbats av vår tids folksjukdom: hopplöshet, meningslöshet och uppgivenhet.

Just idag öppnar vår helige fader, påven Franciskus, den heliga porten i sin katedralkyrka San Giovanni in Laterano, som brukar kallas alla kyrkors moder och som den 9 november firar 1700-årsdagen av sin invigning. Vi förenar oss här i vår lilla domkyrka med Kristi ställföreträdare på jorden i bön för hela kyrkan över hela vår jord och för hela denna jord som är Guds älskade skapelse: ”Kom, helige Ande och förnya jordens ansikte – och vårt eget ömkliga lilla hjärta”.

